

ordningen som hovedregel principalt skal sikre arbejdstageren selv en kapitaludbetaling efter opnået pensionsalder eller eventuelt efter indtruffen invaliditet.

Bestemmelserne vil bl. a. omfatte den hyppigt benyttede såkaldte blandede livs- og kapitalforsikring, hvorved der sikres udbetaling af en aftalt forsikringssum ved forsikredes opnåelse af en i policen fastsat alder eller ved hans død forinden. En kapitalforsikring i pensionsøjemed kan dog efter reglen i nr. 2, 2. pkt., også have det indhold, at forsikringssummen kun kommer til udbetaling, såfremt arbejdstageren selv oplever det aftalte udbetalings-tidspunkt, således at der med andre ord ikke finder nogen udbetaling sted, hvis arbejdstageren dør før den i policen fastsatte alder; i en forsikring af denne art er der for så vidt tale om en *livsbetinget* ydelse, men forsikringen adskiller sig fra de i § 2, nr. 4, omhandlede renteforsikringer ved, at der her kun er tale om én livsbetinget ydelse. Hvad enten forsikringsydelsen er livsbetinget eller ej, skal forsikringsaftalen, bortset fra tilfælde af udbetaling efter arbejdstagerens død, gå ud på udbetaling til arbejdstageren selv mellem hans 60. og 70. år. Ligningsrådet kan dog dispensere fra 60 års grænsen, jfr. herved bemærkningerne til § 2, ad nr. 4. Endvidere kan der aftales tidligere udbetaling til arbejdstageren i tilfælde af invaliditet. Derimod har man ikke i forslaget opretholdt den gældende regel om udbetaling til kvindelige arbejdstagere i tilfælde af ægteskabs indgåelse, jfr. herom nærmere bemærkningerne til § 12, ad nr. 2 og 3.

I modsætning til reglerne i renteforsikringslovens § 3, stk. 1, kræves det ikke, at arbejdsforholdet skal være ophørt på udbetalings-tidspunktet. Der vil således i medfør af forslagets § 25, nr. 1, kunne ske udbetaling efter arbejdstagerens fyldte 60. år mod „normalafgiften“ på 25 pct., selv om arbejdsforholdet vedvarer. Ved således at knytte udbetalingsvilkårene alene til et alderskriterium vil forskellige praktiseringsvanskeligheder i forbindelse med de nugældende betingelser om båndlæggelse indtil ansættelsesforholdets ophør kunne undgås. Rente-forsikringslovens båndlæggelsesvilkår har i øvrigt navnlig givet anledning til tvivlsspørgsmål i forbindelse med opsparingsordningerne, og disse spørgsmål vil derfor blive nærmere omtalt i bemærkningerne til forslagets § 12.

Fra hovedreglen om, at forsikringen principalt skal tjene til „pensionering“ af arbejdstageren selv, er der gjort en undtagelse ved bestemmelsen i nr. 2, sidste punktum, hvorefter forsikringen kan oprettes som en ren dødsfaldsforsikring, der alene har til

formål at sikre arbejdstagerens efterladte i tilfælde af arbejdstagerens død under forsikringens løbetid. Det er dog i så fald et vilkår, at forsikringen kun kommer til udbetaling i tilfælde af arbejdstagerens død før 1. policedag efter hans 70. år. Motiveringen for denne aldersgrænse har bl. a. været et ønske om at skabe en rimelig og praktisk ensartethed med hensyn til lovens aldersgrænser.

Adgangen til at tegne rene dødsfaldsforsikringer som kapitalforsikring i pensionsøjemed omfatter også livsforsikringer med faldende sum og arverenter. I denne forbindelse må opmærksomheden dog henledes på forslagets § 25, nr. 3, hvorefter der ved arbejdstagerens død skal svares afgift af hele forsikringens værdi, selv om forsikringssummen, som det er tilfældet med hensyn til arverenter, skal udbetales ratevis. Der kan endvidere henvises til forslagets § 53, hvoraf følger, at der, når afgiftspligt er indtrådt, opstår indkomstskattepligt af rentetilvækst ved ratevis udbetaling. Overgangsreglerne i forslagets § 11 om bestående kapitalforsikringer, der er oprettet som led i en af renteforsikringslovens § 3 omfattet pensionsordning, omfatter principielt også arverenter, men kun såfremt de er tegnet som „konvertible“. Om de bestående „inkonvertible“ arverenter henvises til bemærkningerne til § 9.

Som eksempel på rene dødsfaldsforsikringer, der som regel *ikke* vil opfylde forslagets betingelse for kapitalforsikringer i pensionsøjemed, kan nævnes de såkaldte gruppelivsforsikringer, hvorved der for en gruppe af forsikrede (normalt mindst 25), f. eks. arbejdstagerne i en virksomhed eller en faglig sammenslutnings medlemmer, tegnes livsforsikringer med ens forsikringssummer og på ensartede vilkår i øvrigt. Der findes normalt ingen aldersgrænse for indtræden i ordningen, og som regel vil gruppelivordningernes regler om ejerbeføjelserne og om kredsen af indsatte begunstigede heller ikke opfylde betingelserne i forslagets § 10. Hertil kommer, at gruppelivordningerne også kan omfatte ikke-arbejdstagere, herunder i visse tilfælde fratrådte arbejdstagere. Da disse forsikringer herefter normalt ikke i praksis opfylder betingelserne for at kunne behandles som kapitalforsikring i pensionsøjemed, er de pågældende arbejdstagere m. fl. i stedet henvist til at benytte reglerne i forslagets § 50 om forsikring med begrænset fradragsret for præmiebetalingerne. Under hensyn til de forholdsvise små præmier, der her er tale om, vil dette i øvrigt også oftest være mest fordelagtigt for de pågældende, idet der, når forsikringen ikke henhører under afsnit I, heller ikke bliver tale om afgift ved forsikringssummens udbetaling. Også efter de nugældende bestemmelser vil det som regel være mest